

Fjärde söndagen i Treenighetstid

Guds förekommande nåd – Den förlorade sonens söndag

Mika 7:18-20; 1 Tim. 1:12-17; Luk. 15:11-32; Ps. 25:1b-2, 5, 7

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

I denna ljuva sommartid är det, som jag tog upp härom veckan, allt för lätt att slappna av andligt. Låt vara att årstiden talar för en annan rytm och att den ger tillfälle för lekamlig vila. Men gör inte som den unge sonen!

Det är på många vis en förvirrande tid. Inte bara för att det, såhär långt, är en kylig och regnig sommar. Så låt oss börja på en gång med några klarlägganden:

Idag är det Fjärde söndagen i Treenighetstid. Den helige Johannes döparen firas i den odelade Kyrkan på ett fast datum, den 24 juni. Och nej, det är inte ”annandag midsommar” idag. Hör ni rykten eller läser konstigheter: gå till källan – kom och fråga innan saker etableras som ”sanningar” oavsett vad det handlar om, så att vi inte går vilse eller förloras.

Evangeliet berättar idag om den förlorade sonen; han som lämnar fadern för att, sedan han tagit ut sin del av arvet i förtid, beger sig ut i världen. Han som – förmodar jag – strävar efter att leva sitt eget liv och klara sig själv; stå på egna ben. Han som slarvar bort allt; som nedbruten och utblottad vänder åter hem. Han som trots detta blir välkomnad och emottagen med öppna famnen av fadern.

Mot bakgrund av förra veckans årliga lövmarknad (Nej, lövmarknaden är ingen kyrklig högtid) som ju är en hemvändardag; en dag då karlskroniter i förskingringen styr kosan tillbaka för att träffa släkt och vänner, ter sig berättelsen om den förlorade sonen som en söt historia. Men jämförelsen är förrädisk.

Liknelsen om den förlorade sonen visar på människans förhållande till Gud Fadern.

En del av arvslotten som den yngre sonen får är den fria viljan. Den använder han för att leva sitt eget liv. Han väljer att försöka klara sig helt själv, utan faderns vägledning. Ja, han använder sin fria vilja så att han vänder sig bort från Gud.

Liknelsen om den förlorade sonen pekar bl.a. på två ting: Dels Guds ofattbara kärlek för sin skapelse människan, den som är grunden för Guds vilja att vi faktiskt existerar, dels nödvändigheten i att vända om; att erkänna att man som människa har vänt sig bort. Det är vad synd är – bortvändheten från Gud.

Jag möter relativt ofta personer som, då ämnet ”synd” kommer på tal, utbrister
- ”Men jag har inte syndat. Visst har jag trampat snett, men jag är ingen syndare!”

Underförstått säger de:
- ”Jag behöver inte förlåtelse för något!”

De är som den yngre sonen i dagens evangelietext. De har fått ut på arvet i förtid och använder sin fria vilja till att hålla sig borta. Envist? Javisst! Men det går inte att tvinga människor att vända om. Men den dagen då de hör, är fadern där med utsträckta armar och hälsar. Den dagen de ångrar är Han där och förlåter.

Sådan är han, Gud Fadern. Han gläds åt omvändelsen och han förlåter missgärningarna. *Metanoia*, att vända om, innebär att man ångrar sig; erkänner och ber om förlåtelse. *Metanoia* görs inte bara i tanken utan med hela det skapta väsendet; i tanke, i hjärta, i själen, i kroppen.

Hur långt bort den yngre sonen gick eller hur länge han var borta, spelar ingen roll. Avstånd är bara stora i det korta perspektivet. I evigheten är våra avvikelser parenteser där den bortre parentesen är det väsentliga: slutet på villovägen; omvändelsen och hemkomsten.

Och detta har bäring även på mitt eget liv. Stundom kan jag välja fel väg och röra mig bort från målet, bort från Gud. Det viktiga är, även här, ett omvändelsens öppna hjärta och att erkänna felet; att be om förlåtelse. Gud förlåter. Men omvändelse är inte en engångsgrej – omvändelse är nödvändigt om och om igen. Allt prat om att det inte är så är illvilliga rykten för att hålla oss borta från Fadern. Och Gud förlåter i sin stora nåd; Fadern tar emot med öppna armar och ställer till med fest.